

Sygn. akt VIII GC 2223/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Grzybowska

Protokolant stażysta Natalia Gliniecka-Kitowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 830,01 zł (sześć tysięcy osiemset trzydzieści złotych jeden grosz) z ustawowymi odsetkami od kwot:

a) 6 130,01 zł od 3.12.2014r. do dnia zapłaty

b) 700 zł od 05.06.2014r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 159,60 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Eliza Grzybowska

UZASADNIENIE

Powód M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 6.830,01 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.130,01 zł od dnia wniesienia pozwu tj. od 3 grudnia 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 700 zł od dnia 5 czerwca 2014r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że jest nabywcą wierzytelności przysługującej R. W. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 09.05.2012 r. , związanej z uszkodzeniem samochodu marki R. (...),

Powód podniósł, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 5.602 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy. Poszkodowany nie zgodził się z decyzją pozwanego. Powód ustalił, że koszt naprawy według sporządzonej przez rzeczoznawcę kalkulacji wynosił szacunkowo 10.402,01 zł. Z uwagi na to powód w dniu 29.04.2014r. wezwał pozwanego do dobrowolnej dopłaty reszty odszkodowania. Pismo to pozwany odebrał w dniu 05 maja 2014r. Powód poniósł koszty sporządzenia ekspertyzy rzeczoznawcy w kwocie 700 zł netto i w tym samym piśmie wnosił o jej zapłatę.

Pozwany w odpowiedzi na pozew zażądał oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu, pozwany wskazał, że dokonał prawidłowego wyliczenia wartości szkody. Pozwany podkreślił, że jeżeli poszkodowana dokonała naprawy pojazdu, to wysokość odszkodowania winna odpowiadać faktycznie poniesionym przez nią kosztom naprawy. Pozwany podniósł również, że ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne działania lub zaniechania z których szkoda wynikała, co w niniejszej sprawie oznacza, że jest zobowiązany do zwrotu ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy a nie kosztów najwyższych.

W dalszym toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 09.05.2012 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego został uszkodzony samochód marki R. o nr rej. (...) należący do poszkodowanej R. W.. Właściciel pojazdu, którym kierował sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

(okoliczności bezsporne)

Poszkodowana 10 maja 2012r. zgłosiła szkodę pozwanemu. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 5.602 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy.

(dowód: kalkulacja naprawy k. 17-19, 31-34, decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 27-28)

Poszkodowany w dniu 25.04.2014r. zbył swoją wierzytelność wobec pozwanego na rzecz powoda. W dniu 25.04.2014r. poszkodowana skierowała do pozwanego zawiadomienie o przelewie wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 23-26, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 22)

Powód zlecił wykonanie ekspertyzy prywatnej i na podstawie wydanej opinii ustalił, że koszt naprawy pojazdu R. nr rej. (...) wynosił 10.402,01 zł. Za wydanie opinii prywatnej poszkodowany zapłacił rzeczoznawcy J. S. kwotę 700 zł.

(dowód: faktura VAT k. 8, opinia k. 9-14)

W dniu 29 kwietnia 2014r. powód skierował pismo do pozwanego, w którym wezwał go do zapłaty kwoty 4.800,01 zł tytułem różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a wyceną wysokości szkody ustaloną w treści opinii prywatnej oraz kwoty 700 tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnej. Pismo doręczono pozwanemu w dniu 5 maja 2014r.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pismem z dnia 03.06.2014r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 20-21 akt, pismo pozwanego z 03.06.2014r. k. 15-16)

Poszkodowana dokonała naprawy pojazdu bezpośrednio po jego uszkodzeniu. Naprawa przywróciła pojazd do stanu poprzedniego. Jej koszt był wyższy o 5.000 zł od wypłaconego odszkodowania.

Według oceny biegłego szacunkowy koszt naprawy pojazdu poszkodowanej wynosił 10.335,30 zł.

(dowód: zeznania świadka R. W. k. 71, 112, opinia biegłego k.82-85, 103-103v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości.

Sąd dał też wiarę w całości zeznaniom świadka R. W. (k.71,112). Sąd uznał te zeznania za jasne, dokładne i rzetelne. Ich prawdziwość potwierdziła dokumentacja znajdująca się w aktach niniejszej sprawy.

Podkreślenia wymaga, że Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do opinii wydanej przez biegłego A. M. (k. 82-85, 103-103v). Opinia ta była jasna, dokładna i rzetelna. Biegły dokonał szczegółowej analizy akt sprawy i wyciągnął prawidłowe wnioski, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego oraz z regułami logicznego rozumowania. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania prawidłowości tej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu poszkodowanej R. W..

Pozwany nie kwestionował faktu wystąpienia kolizji drogowej, na skutek której uszkodzony został samochód osobowy marki R., należący do poszkodowanej.

Pozwany wskazywał, że skoro powód dokonał naprawy pojazdu, to wysokość odszkodowania powinna się ograniczać do poniesionych z tego tytułu kosztów i rolą powoda jest wykazanie ich wysokości.

Odnosząc się do żądania powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty 6.130,01 zł tytułem reszty odszkodowania za naprawę pojazdu wskazać należy, że stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. w wykonaniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany przyjął odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim przez ubezpieczonego.

Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). Fakt, iż naprawa faktycznie została wykonana ma jednak znaczenie dla ustalenia wysokości odszkodowania o tyle, że nie może ono przewyższać faktycznie poniesionych przez poszkodowanego kosztów naprawy. Odszkodowanie nie może bowiem skutkować wzbogaceniem po stronie poszkodowanego, ma jedynie wyrównać mu uszczerbek związany z zaistnieniem szkody.

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy" (wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje zatem wszelkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, dzięki którym samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, Lex Polonica nr 361525, Biuletyn Sądu Najwyższego 2003/6 str. 4, Gazeta Prawna (...) str. 26, Jurysta 2003/9-10 str. 54, OSNC 2004/4 poz. 51).

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył wysokości należnego powodowi odszkodowania. Powód żądał wypłaty odszkodowania według szacunkowej wyceny kosztów naprawy a pozwany żądał oddalenia powództwa wskazując, że

prawidłowo wyliczył wysokość odszkodowania a jeżeli naprawa została wykonana, to powód powinien wykazać jaki był jej koszt i do tej kwoty ograniczyć swoje żądanie.

W ocenie sądu co do zasady stanowisko wyrażone przez stronę pozwaną, iż koszt faktycznie dokonanej naprawy przywracającej pojazd do stanu poprzedniego limituje wysokość odszkodowania, należy uznać za słuszne. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w treści art. 824 (1) § 1 k.c. oraz w treści art. 361 § 2 k.c..

I tak zgodnie z treścią art. 824 (1) § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z przepisu tego wynika wprost zasada, że odszkodowanie nie może powodować wzbogacenia po stronie poszkodowanego a winno jedynie rekompensować poniesione straty.

Zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W oparciu o brzmienie tego przepisu przyjmuje się, że szkodą jest m. in. strata, której wysokość ustala się dokonując porównania stanu majątku poszkodowanego bezpośrednio przed zdarzeniem wywołującym szkodę i stanu majątku po tym zdarzeniu.

Analiza przepisów art. 824(1) § 1 k.c. i art. 361 § 2 k.c. , prowadzi do wniosku, że w przypadku szkody komunikacyjnej wysokość odszkodowania może być ustalona w dwojaki sposób, zależny od tego, czy pojazd był naprawiany, czy też naprawa nie została wykonana. Zauważyć bowiem należy, że już w momencie zaistnienia zdarzenia szkodowego w majątku poszkodowanego powstaje uszczerbek (tj. strata w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.), którego wartość wyraża kwota odpowiadająca kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Koszty te w chwili zdarzenia mogą być ustalone jedynie hipotetycznie w oparciu o średnie stawki. Uzyskana opinia biegłego pozwala na ustalenie, jaka kwota byłaby potrzebna, aby w zwykłych warunkach dokonać naprawy pojazdu. W momencie dokonania naprawy przywracającej pojazd do stanu poprzedniego zmienia się charakter szkody. Porównanie majątku poszkodowanego sprzed zdarzenia szkodowego i po nim prowadzi w tej sytuacji do ustalenia, że różnica w majątku (tj. strata) nie wynika z faktu uszkodzenia samochodu poszkodowanego i zmniejszenia jego wartości (gdyż pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego), lecz wyraża się wysokością kwoty wydatkowanej na dokonanie naprawy. Skutkiem tego po dokonaniu naprawy przywracającej pojazd do stanu poprzedniego nie jest dopuszczalne ustalanie wysokości odszkodowania w oparciu o szacunkowe dane pozwalające ustalić, jaki byłby hipotetyczny koszt naprawy pojazdu. Odszkodowanie tak ustalone nie odpowiadałoby bowiem wysokości poniesionej straty, która po dokonaniu naprawy jest równa ubytkowi w majątku poszkodowanego sumy wydatkowanej na dokonanie naprawy. Strata nie wynika już bowiem z faktu, że poszkodowany posiada uszkodzony samochód ale z faktu, że jego majątek został pomniejszony o konkretną kwotę zapłaconą na jego naprawę.

Podkreślić jednak należy, że wyrażone wyżej zapatrywanie sądu ma zastosowanie jedynie w tym przypadku, gdy naprawa przywróciła pojazd do stanu poprzedniego. W przypadku bowiem, gdy skutkiem prowizorycznej naprawy pojazd nadal nie powrócił do swego dawnego stanu, to nadal po stronie poszkodowanego występuje ubytek w majątku związany z uszkodzeniem pojazdu. W takim przypadku brak jest podstaw do przyjęcia, że koszt takiej niekompletnej naprawy, nie przywracającej pojazdu do stanu poprzedniego limituje wysokość odszkodowania należnego w tej sprawie. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że poszkodowany byłby bezpodstawnie wzbogacony, gdyby otrzymał odszkodowanie przewyższającą kwotę wydatkowaną na naprawę, skoro jego pojazd nie został przywrócony do stanu sprzed szkody i wymaga dalszych napraw. Wobec tego zdaniem sądu w takiej sytuacji granicą wysokości odszkodowania pozostanie kwota szacunkowych kosztów naprawy pojazdu. Jeżeli w sytuacji, gdy naprawa nie była kompletna bądź odbyła się w sposób nieprzywracający pojazdu do stanu sprzed szkody pozwany twierdziłby, że skutkiem wypłaty odszkodowania według szacunkowych kosztów poszkodowany uzyskałby wzbogacenie, to w myśl art. 6 k.c. jest zobowiązany okoliczność tę udowodnić.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, że z zeznań poszkodowanej, których prawdziwości nie podważono, wynika, że dokonała on naprawy uszkodzonego pojazdu i naprawa przywróciła pojazd

do stanu poprzedniego. Poszkodowana podała ponadto, że koszt naprawy przekroczył wypłacone odszkodowanie o 5.000 zł. Zauważyć przy tym należy, że zeznania poszkodowanej pozostają w zgodzie z treścią opinii biegłego, który ustalił szacunkowo, że koszt naprawy pojazdu poszkodowanej przy uwzględnieniu średnich stawek na lokalnym rynku wyniosłby 10.335,30 zł.

Różnica pomiędzy kosztami naprawy ustalonymi przez biegłego a wypłaconym odszkodowaniem (5.602 zł) wynosiła 4.733,30 zł. Rzeczywiste koszty naprawy wynoszące, zgodnie z zeznaniami świadka R. W. jedynie nieznacznie przewyższały kwotę ustaloną przez biegłego. Wobec tego w ocenie sądu winny być one podstawą do ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania. Ze względu na brzmienie art. 321 kpcp, sąd będąc ograniczonym żądaniem powoda nie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.000 zł lecz 4.800 zł. Dodatkowo sąd zasądził również odsetki od tej sumy liczone od dnia 10.06.2012 r. do dnia wniesienia pozwu. Odsetki te wynosiły kwotę 1,330 zł. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda również kwotę 700 zł, dotyczącą kosztów prywatnej ekspertyzy wykonanej przez powoda. Koszty te są związane z dochodzonym przez powoda roszczeniem, bez wykonania tej ekspertyzy nie mógł on bowiem oszacować wysokości swego roszczenia względem pozwanego.

Od łącznej kwoty 6.830,01 zł sąd zasądził dalsze odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu od kwoty 6.130,01 zł od dnia wniesienia powództwa tj. od 3 grudnia 2014r. do dnia zapłaty i od kwoty 700 zł od dnia 05.06.2014 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie w części dotyczącej zasądzenia odsetek, Sąd wydał na podstawie z art. 481 k.c. (pkt. 1 wyroku). Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba, że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 1 i 2 z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Dalsze odsetki od skapitalizowanych odsetek sąd zasądził w oparciu o treść art. 482 § 1 k.c. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu od zaległych odsetek można żądać odsetek z opóźnieniem dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłuższej sumy.

W pozostałym zakresie sąd w myśl podniesionych wyżej argumentów oddalił żądanie powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 k.p.c. Powód wygrał niniejszy proces, wobec czego sąd zasądził na jego rzecz całość poniesionych kosztów. Na zasądzoną kwotę 2.159,60 zł składała się kwota 342 zł stanowiąca opłatę od pozwu, 1.217 zł stanowiące koszty zastępstwa procesowego i 600,60 zł będące zaliczką na poczet opinii biegłego.

SSR Eliza Grzybowska